

novel·les clau del modernisme català, però que no té per què quedar reservat als especialistes del lèxic. Montserrat Villas complementa els resultats de l'estudi amb nombroses explicacions sobre els processos lèxics, que es fan imprescindibles per no perdre's entre les llistes de paraules. D'aquesta manera, el primer capítol és un repàs de morfologia per refrescar la memòria del lector, el segon tracta de la derivació, el tercer de la composició, i al quart i darrer hi trobem les conclusions. Cadascun d'aquests capítols es divideix en nombrosos subapartats, i el resultat és una estructura clara i expositiva que permet buscar i localitzar amb rapidesa allò que ens interessa. A través dels nombrosos exemples Villas ens demostra apassionadament com la creativitat de Víctor Català arriba al seu punt màxim amb la sufixació lèxica, perquè sap adaptar els recursos que li ofereix la llengua per obtenir un llenguatge que s'adigui a la mena d'expressivitat que busca. D'altra banda, també destaca la frescor que dona a *Solitud* el recurs al lèxic del dialecte de l'autora.

Acabem de repassar tres llibres de tres autors diferents, publicats per tres editorials diferents en menys d'un any i que estudien aspectes diversos de l'obra –i en certa manera de la vida– de Víctor Català. Fora de l'àmbit editorial, acaba de fer-se públic –en el moment de redacció d'aquesta ressenya– que l'Ajuntament de l'Escala i la Diputació de Girona han programat per als dies 20, 21 i 22 de setembre d'enguany les Segones Jornades d'Estudi sobre la Vida i l'Obra de Caterina Albert i Paradís (Víctor Català) 1869–1966. Aquests nous esforços d'estudi només es poden veure amb optimisme, perquè poden ser el principi d'una revalo-

ració i revisió de l'estudi de la vida i l'obra de l'autora de l'Escala. I és que Víctor Català és encara avui un personatge conegut i divulgat només a mitges, que no ha estat valorat suficientment ni estudiat amb la profunditat que imposa la rellevància que ha tingut per a la narrativa catalana. Sobre aquest fet és de referència obligada l'epíleg de Maria Aurèlia Capmany a les *Obres completes* de Selecta, titulat «Els silencis de Víctor Català», en què planteja lúcidament qüestions com la necessitat de rellegir certes obres –per exemple, (3000 metres). *Un film*– que han quedat arraconades, segurament a causa d'una crítica adversa dels noucentistes; o ¿per què Víctor Català va passar llargs períodes sense publicar?; o ¿la seva persistència a presentar-se com a una aficionada ha influït en valoracions posteriors de la seva obra?; o ¿per què va planejar tants projectes literaris que quedaren estroncats? I si ens centrem en l'autora i en la seva biografia ens adonarem que potser convé un estudi més exhaustiu que discerneixi el mite de la persona i que pugui explicar amb detall la vida d'un personatge especial, ben relacionat –no ho oblidem– amb altres intel·lectuals i artistes. Una vida que, d'altra banda, es prolongà durant gairebé un segle i abraça un període transcendental per a l'orientació de la literatura catalana fins als nostres dies.

En el text a què abans m'he referit, Maria Aurèlia Capmany escrivia aquests mots, que encara són vigents –ho feia l'any 1972– i que deixo com a conclusió d'aquesta ressenya: «[...] a nosaltres ens toca pensar de nou els valors que hem rebut, car en definitiva cada renaixement cultural no ha estat sinó una vivificació de l'herència rebuda».

David Prats Vidal

Bibliografia comentada:

Lluís ALBERT I RIVAS, *Mil Adagis recopilats per Caterina Albert i Paradís - Víctor Català*, Ajuntament de l'Escala / Diputació de Girona, l'Escala, 2000, 142 p.

Víctor CATALÀ, *Mosaic III. Impressions literàries sobre temes domèstics*, edició de Lluïsa Julià i Capdevila, Edicions 62 (El Cangur, 285), Barcelona, 2000, 203 p.

Montserrat VILLAS I CHALAMANCH, *Morfologia del lèxic de «Solitud» de Víctor Català*, Publicacions de l'Abadia de Montserrat / Ajuntament de l'Escala, Barcelona, 1999, 266 p.